

טומי עמית היה איש ואיננו עוד.

כל אדם הוא עולם ומלואו. עולמו של טומי היה עשיר ומגוון במיוחד. טומי היה איש עבודה. בגיל 90 עוד ישב על הטרקטור ובאיכפתיות רבה עשה סדר בחצר המשק. לקח אחריות, על הסביבה שלנו, מה שכולנו מצפים שמישהו אחר יעשה עבורינו. הוא תמיד דאג לניראות של חצר המשק.

לפני כעשר שנים, קניתי ממנו מיטת קומותיים מעץ כמובן, לנכדיי. מיטה שהוא בנה עבורי. הוא ביקש עבורה 80 ₪. קח לפחות 100 לחצתי... כעבור מספר שנים, קראתי לו לבצע איזה שהוא תיקון קטן. התפעלתי מהגמישות שלו בגילו, איך נכנס לתוך הרווח הקצר בין המיטה הנמוכה יותר לגבוהה. וישב שם לחזק ברגים במברג עם מנואלה. שאלתי אותו אם הוא רוצה שאחפש עבורו בשכונה מברג חשמלי.. הוא סירב. נוח לו והוא ממש אוהב את המברג הישן הזה שמשרת אותו ללא ליאות, כבר המון שנים. כמה צניעות.

אומרים שיש תחליף לכל אדם אם נרצה עכשיו להחליף את טומי בעשייה שלו, נצטרך למצוא מספר אנשים עם מספר תכונות. טומי היה איש שירות שאין עוד כמותו. ולא יהיה. הוא עשה את מלאכתו בנאמנות ובשלמות. ניל שלי אמר לי פעם שאין כזה דבר עבודה שחורה ועבודה לבנה. זו הייתה דרך חייו של טומי הוא אהב לעבוד והיה מסור מאוד לכל התפקידים שלקח על עצמו.

טומי אהב מאוד את עין-יה שלו ועין-יה אהבה אותו. כשהייתי באה אליהם הביתה הייתי ממש נהנית לראות זוג שכל כך שבוי כל אחד ברצונותיו של האחר, והיחד שלהם היה מקסים בעיניי.

הרבה ימים חלקנו טומי ואני על הספסל שלו, בבקרים של שמש נעימה. יושבים היינו מפטפטים קצת, מתפלספים קצת, צוחקים. איש נוח להתחבר אליו. לאחרונה היינו נפגשים על המדרכה קלנועית אחת מול השנייה, היינו עוצרים שואלים אחד את השני ביידיש 'ווס הרצאק?' מה נשמע. ממשיכים שיחה, קצת ביידיש וחצי גרמנית ואז מדברים ברצינות על המצב ומצב הרוח. עד שהגיעה קלנועית או מכונית והפריעה לנו את המפגש.

טומי אחד ומיוחד שהוליד שלושה ילדים מיוחדים והיה לראש שבט מפואר. לא נשכח אותך טומי. זכרך ברוך איתנו.

שושנה שרקי.

